

účelem, by se zmocnila svého bafochu, Josefem N. úředně zabaveného. Že »otevřený rozkaz« poukazuje orgán aktivní kontroly, by v jistých směrech dožadoval se součinnosti četnictva, policejních a soudních úřadů, shoduje se s ustanovením citovaných §§ 101, 102, dle nichž policejní moc železničních orgánů je rázu subsidiárního. Tam však, kde tato policejní moc přišla ku platnosti, poskytuje dotýčnému železničnímu orgánu neobmezený nárok na ochranu § 68 tr. z. vůči komukoli. Nelze proto výrok odsuzující uznati nezákonným a bylo zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 302.

Zločin vydírání dle § 98 b) tr. zák. jest dokonán již vyslovením pohrůžky, jež odpovídá tomuto předpisu zákona. Stačí, byla-li pohrůžka objektivně s to, by vyvolala obavy.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1920, Kr I 189/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 10. května 1920, jímž byl uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 lit. b) tr. z. a přestupkem § 333 tr. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Skutková podstata zločinu vydírání dle § 98 b) tr. z. záleží v pohrůžce uškozením na právních statcích, v zákoně blíže uvedených, pronesené v úmyslu, vynutiti na ohroženém nějaké konání, trpění neb opomenutí, jest-li vyhrůžka způsobitou, vyvolati u ohroženého důvodnou obavu. Dle toho je zločin dokonán již vyslovením pohrůžky, takto kvalifikované, zvláště když ke znakům skutkové povahy tohoto deliktu nenáleží výsledek. Dlužno proto čin obžalovaného posuzovati dle stavu věci, jaký byl v době pronesení inkriminované pohrůžky a nejsou v důsledku toho změny poměrů, potom navstávší, pro posouzení směrodatnými. Rozhodno je proto, zda pohrůžka trestním udáním v době, kdy ji obžalovaný vůči mlynáři Ottu V-ovi ve vyděračském úmyslu vyslovil, totiž dopoledne dne 11. března 1920, byla s to, by vzbudila u ohroženého důvodné obavy. Na otázku tuto odpověděl nalézací soud kladně, odůvodnil správně svůj výrok a nelze v tom shledati právního omylu. Soud zjistil, že obžalovaný představil se V-ovi již v únoru 1920 jako úředník berního úřadu; že později, když V. vůči němu projevil domněnku, že ho pokládá za detektiva, obžalovaný ho v tomto mínění ujistil, že na to při setkání se v Š. řekl V-ovi, že musí jíti na dráhu kontrolovati, že v kritický den dopoledne hledal ve mlýně V-ově »černou knížku«, že na to v kuchyni při rozmluvě vykládal, že byl dříve rekvisičním komisařem, že se však někdy na úkor práva milostivě zachoval, obzvláště, když mu bylo něco »strčeno«; že pak vůči samotnému V-ovi prohlásil, že doposud hrál s ním komedii, že je nyní ve službě a musí naň učiniti oznámení pro nedovolený prodej mouky a předražování. Na základě těchto zjištění uznal soud, že pohrůžka byla s to, by vzbudila u V-a důvodné obavy, že obžalovaný pohrůžku splní

a učiní na něho oznámení pro nedovolený prodej mouky a předražování, a dospěl k tomuto přesvědčení zejména v uvážení skutečnosti, že V. by předešel oznámení se strany obžalovaného, učinil ihned o celém ději oznámení u okresního hejtmanství a při tom sám na sebe udal, že prodal mouku nad maximální cenu. Za těchto okolností nelze o zmíněné způsobilosti pohrůžky pochybovati, zvláště když zlo, býti pro trestné činy udána, je o sobě již zajisté dosti vážným, by vyvolalo obavy v osobě, oznámením ohrožené, a když jednání obžalovaného v V-ovi obavy skutečně vyvolalo. Zmateční stížnost pochybuje sice o důvodnosti obav V-ových snaží se to však dovésti jednak z události, která se sběhla až odpoledne dne 11. března 1920, kdy V. po informaci u okresního hejtmanství již věděl, že se strany obžalovaného jde o vydírání, a kdy ho při výplatě peněz dal zatknouti, která okolnost však vzhledem k tomu, co shora řečeno, nemá pro posouzení věci již významu, jednak pak ze skutečností odporujících zjištění soudu nalézacího. Neboť ze zjištění rozsudku nevychází nikterak na jevo, že by V. byl již od počátku býval přesvědčen, že obžalovaný není úřední osobou, nýbrž toliko, že měl jen poněkud podezření, že jí není; nehledíc k tomu, šlo by o okolnosti, právně nezávažnou, poněvadž výhrůžka trestním oznámením, pronesená kým-koli, může míti řečenou způsobilost. Rovněž se neshoduje s výpovědí V-ovou, že by na něho jednání obžalovaného nemělo pražádného účinku. Aby pohrůžka vyvolala u V-a skutečné obavy, nevyžaduje se ke skutkové povaze § 98 b) tr. z., stačí, že pohrůžka byla k tomu objektivně způsobilou, o čemž, jak ukázáno, nemůže býti pochybnosti.

Čís. 303.

Tím, že obžalobce nenavrhł předvolání svědků, nevzdal se jich výslechu při hlavním přelíčení a může příslušný návrh učiniti po případě i v závěrečné řeči.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1920, Kr I. 705/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 19. dubna 1920, jímž obžalovaný byl podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle § 337 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství spatřuje důvod zmatečnosti dle § 281 č. 4 tr. ř. v tom, že usnesením nalézacího soudu, prohlášeným současně s vynesením rozsudku, jako nezávažný byl zamítnut návrh, spojený zástupcem veřejné obžaloby s návrhem konečným, by pro případ, nedospěl-li by soudní dvůr k výroku odsuzujícímu na základě výsledků posavadního průvodního řízení, líčení bylo odročeno a by jednak obec Ř. byla dotázána, které předpisy tam platí ohledně rychlosti silo-